

Aleg. 1

Do LW. 81.473/900.

Przedłożenie rządowe.

Do

Jego Ekscelencyi Jaśnie Wielmożnego Pana

STANISŁAWA hr. BADENIEGO

c. i k. rzecz. tajnego Radcy, Marszałka krajowego etc. etc.

we

Lwowie

C. k. Prezydum Namiestnictwa we Lwowie

L. 13150/pr.

Ekscelencyo!

Na mocy Najwyższego postanowienia z 19 b. m. i wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z 22. b. m. l. 42261 mam zaszczyt złożyć do łaski Marszałkowskiej jako przedłożenie rządowe dołączony w polskim tekście i ruskiem tłumaczeniu projekt ustawy krajowej o zaprowadzeniu dodatku do państwowego podatku od wódki, wraz z „uwagami objaśniającymi“ do tego projektu. Upraszam Waszą Ekscelencyę, aby ze względu na nagłość sprawy zechciał to przedłożenie rządowe wnieść na pierwszym posiedzeniu najbliższej sesji Sejmu krajowego i spowodować zastosowanie do niego o ile można skróconego postępowania.

Proszę przyjąć wyrazy mojego wysokiego poważania.

C. k. Namiestnik

Piniński m. p.

Projekt rządowy.

USTAWA.

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zaprowadzeniu dodatku do państwowego podatku od wódki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Do państwowego podatku od wódki pobierany będzie dodatek w wymiarze po 20 h. od każdego stopnia hektolitrowego (litra) alkoholu a to według następujących postanowień:

§. 2.

Dodatkwowi (§. 1.) podlegają:

1. Wódka, bądź z gorzelnii podlegającej podatkowi konsumcyjnemu, bądź z wolnego składu wódki, bądź z rafinerii wódki za skład wolny uznanej, wysłana po opłaceniu podatku konsumcyjnego do odbiorców w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych;
2. Wódka, wyrabiana za opłatą podatku od wyrobu;
3. płyny wyskokowe pędzone objęte pozycjami 76 a i 76 b powszechnej taryfy cłowej, przywożone przez linię cłową do odbiorców w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych.

§. 3.

Od dodatku (§. 1) do podatku od wódki uwolniona jest wódka, która w gorzelnii podlegającej podatkowi od wyrobu według rzeczywiście wyrobionej ilości alkoholu wzięta jest na skład w celu wywiezienia po za linię cłową lub w celu oddania do użytku wolnego od podatku, jeżeli i o ile wódka ta będzie rzeczywiście po za linię cłową wywieziona lub oddana do użytku wolnego od podatku.

Nadto jest Minister skarbu upoważniony zezwalać pod warunkami i ostrożnościami, które postanowione będą drogą rozporządzenia na uwalnianie od dodatku do państwowego podatku także wódki użytej do wyrobu przedmiotów alkohol zawierających, przeznaczonych na zbyt poza obrębem Królestw i Krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 4.

Dodatek do podatku od wódki (§. 1) obowiązany jest opłacać ten, na którym ciąży obowiązek opłacania państwowego podatku od wódki.

§. 5.

Dodatek do podatku od wódki wymierza się od tej samej ilości alkoholu, która służy za podstawę do wymierzenia państwowego podatku od wódki i jest on płatny w tym samym terminie, w którym opłaca się państwowy podatek wódczany od płynu wyskokowego pędzonego podlegającego dodatkowi.

§. 6.

I. Do kwoty przyznanej tytułem zwrotu podatku w przedostatnim ustępie §-u 8-go ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95 zmienionej II częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 doliczać się będzie jako dodatkowy zwrot po 10 h. od litra alkoholu. Ten dodatkowy zwrot wypłacany będzie jednocześnie z wspomnianym zwrotem podatku i w taki sam sposób.

II. Od tych płynów wyskokowych pędzonych, od których dodatek lub równoważnik dodatku (§. 8). został opłacony i które z zastosowaniem się do istniejących przepisów postępowania przechodowego wysłano do krajów korony węgierskiej albo do Bośni i Hercegowiny, zwracać się będzie wysyłajacemu w miarę dostawienia płynów wyskokowych pędzonych do obszaru krajów odbierających w sześć miesięcy po tem odstawieniu a mianowicie: 20 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu, jeżeli przedmiotem wysyłki jest likier, rum, esencja ponczowa a 10 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu, jeżeli przedmiotem wysyłki są inne płyny wyskokowe pędzone.

Podstawę do wymiaru tego zwrotu stanowi ilość alkoholu stwierdzona urzędownie przy dostawie w obszarze krajów odbierających.

§. 7.

Postanowienia §§. 10 aż do 20 włącznie, tudzież §§. 50, 69, 72. ustęp 2 §§. 79 i 80 ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95 zmienionej II gą częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 stosują się odpowiednio do dodatku do podatku ustawą niniejszą zaprowadzonego.

§. 8.

Te płyny wyskokowe pędzone, które z krajów Korony węgierskiej lub z Bośni i Hercegowiny wprowadzane są do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje i poddawane są postępowaniu przechodowemu przepisanej w ustawie z dnia 18. czerwca 1894 Dz. u. p. Nr. 121 zmienionej VIII-mą częścią rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 podlegają równoważnikowi dodatku w wymiarze po 20 h. od litra (stopnia hektolitrowego) alkoholu.

Równoważnik dodatku opłacić ma odbiorca płynów wyskokowych pędzonych, równoważnikowi podlegających, w chwili nabycia. Bliższe postanowienia co do opłacania równoważnika, tudzież co do obliczania ilości alkoholu, która służyć ma za podstawę do wymierzenia równoważnika dodatku, wydane będą w drodze wykonawczej.

§. 9.

Pobór i zarząd zaprowadzonego ustawą niniejszą dodatku do państwowego podatku od wódki względnie równoważnika tego dodatku, należy wyłącznie do organów skarbowego zarządu państwowego.

Z czystego dochodu rocznego, który przyniesie dodatek do państwowego podatku od wódki i równoważnik tego dodatku w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem a na podstawie ustaw krajowych jednocześnie wydanych także w innych królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych, przypada funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w każdym roku pierwszego trzechlecia po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie 29·7708 procentu. W każdym następnym trzechleciu udział funduszu krajowego w czystym dochodzie rocznym będzie odpowiadał stosunkowi, jaki w poprzednim trzechleciu zachodził między krajową konsumpcją płynów wysokokowych pędzonych dodatkowi (równoważnikowi dodatku) podlegających a konsumpcją ogólną we wszystkich królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych,

§. 10.

Każdy, kto płyny wysokokowe pędzone dodatkowi (równoważnikowi dodatku) podlegające w ilościach jeden litr przenoszących wysyła z obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, obowiązany jest stosownie do postanowień szczegółowych, które pod tym względem wydane będą w drodze wykonawczej, uwiadomić właściwy oddział straży skarbowej z podaniem wysyłanej ilości alkoholu w litrach alkoholu tudzież nazwiska, siedziby i kraju odbiorcy.

Jeżeli miejsce przeznaczenia posyłki zostanie później zmienione, uwiadomić należy także i o tej zmianie.

Zaniechanie uwiadomień jakoteż istotne niedokładności w tychże karane będą porządkowymi karami wynoszącymi od 4 do 200 Koron.

§. 11.

Roczny udział przypadający krajowi jakoteż konsumpcję płynów wysokokowych pędzonych dodatkowi podlegających w królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych, oblicza c. k. Ministerstwo skarbu wyłącznie na podstawie wykazów, których dostarczają mu urzędy i organa państwowej administracji skarbowej, którym poruczony jest pobór i zarząd dodatku względnie równoważnika dodatku.

Roczne obliczenie udziału odbywa się w czwartym miesiącu po upływie roku kalendarzowego a to w razie, gdyby aż do tego czasu obliczenie nie mogło być jeszcze ostatecznie zamknięte z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania.

Funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wypłacać będzie zarząd skarbu już w ciągu każdego roku kalendarzowego, a to ćwierćrocznie z dołu odpowiednie zaliczki na rachunek udziału, jakiego spodziewać się może z dochodu, który przyniesie dodatek do podatku od wódki i równoważnik dodatku.

§. 12.

Płyny wysokokowe pędzone, które dnia 1. stycznia 1901 w obszarze, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, znajdują się w wolnym obrocie, podlegają opłacie uzupełniającej w wymiarze 20 h. od litra alkoholu.

Od tej opłaty uzupełniającej uwolnione są:

1. Płyny wysokokowe pędzone w posiadaniu przedsiębiorców przemysłowych, którzy pośredniczą w obrocie płynów wysokokowych pędzonych (wyszynk, sprzedaż, handel drobny i t. p.) w ilościach nie większych nad 20 litrów w posiadaniu innych naczelników gospodarstw domowych w ilościach nie większych nad 10 litrów.

2. Wódka uwolniona od państwowego podatku wódczanego.

3. Rum, arak, koniak, likier jakoteż wszystkie inne słodzone napoje wysokokowe pędzone, o ile jest udowodnione, że od nich uiszono funduszowi krajowemu według taryfy dotychczasową opłatę krajową w wymiarze ustanowionym dla tych rodzajów płynów wysokokowych pędzonych.

We wszystkich innych przypadkach uiszczenia funduszowi krajowemu dotychczasowej opłaty krajowej według taryfy uiszczeń należy w uwzględnieniu tej okoliczności opłatę uzupełniającą w kwocie tylko 14 h. od litra alkoholu.

Uiszczenie opłaty krajowej udowadnia się okazaniem bolety z jednoczesnym złożeniem dokumentów lub środków dowodowych, potwierdzających tożsamość płynów wysokokowych pędzonych w bolecie oznaczonych z tymi płynami wysokokowymi pędzonymi, co do których żąda się uwolnienia od opłaty uzupełniającej.

Kto w dniu 1. stycznia 1901 posiada zapas płynów wysokokowych pędzonych, któremu nie służy uwolnienie od opłaty uzupełniającej, stosownie do L 1 lub 2 obowiązany jest ilość i zawartość alkoholu jakoteż miejsce i lokale przechowania płynów wysokokowych pędzonych w przeciągu dni czterech licząc od dnia 1. stycznia 1901 zgłosić pisemnie organom, które w drodze wykonawczej będą do tego przeznaczone.

O ile posiadacz płynów wysokokowych pędzonych zgłoszeniu podlegających, rości sobie prawo do uwolnienia od opłaty uzupełniającej na zasadzie postanowienia pod L. 3. zawartego winien podać to w zgłoszeniu i zarazem złożyć dokumenty potrzebne do udowodnienia tego rozczenia.

Drogą rozporządzenia mogą być przyznane ułatwienia co do obowiązku podawania ilości jakoteż zawartości alkoholu, jeżeli zapas płynów wysokokowych pędzonych, który ma być zgłoszony, nie przenosi w poszczególnym przypadku pięciu hektolitrów.

Producenci wódki i ci, którzy trudnią się handlem płynami wysokokowymi pędzonymi, drobną sprzedażą lub wyszynkiem obowiązani są przez dni 60 licząc od dnia 1. stycznia 1901 co do swych zapasów płynów wysokokowych pędzonych, o ile zapasy te ani nie należą do ilości alkoholu uwolnionej od opłaty uzupełniającej, ani nie są obciążone państwowym podatkiem od wódki, wykazać ich nabycie lub uiszczenie opłaty uzupełniającej względnie dodatku (równoważnika dodatku).

Na prośbę będą dozwolane odpowiednie raty do uiszczenia przypadającej opłaty uzupełniającej.

Administracyi skarbowej nadaje się prawo przedłużenia fabrykantom likierów terminu do uiszczenia przypadającej opłaty uzupełniającej aż do końca roku 1901 za odpowiednim zabezpieczeniem.

Bliższe szczegóły będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

Gdyby kto zaniedbał przepisane zgłoszenia zapasu płynów wysokowych pędzonych znajdujących się u niego w dniu 1. stycznia 1901 albo gdyby ilość alkoholu urzędownie zbadana okazała się o więcej niż 10 procent większą od zgłoszonej, wymierzyć należy karę, w cztero do ośmiokrotnej wysokości tej kwoty, o którą opłatę uzupełniającą uszczuplono lub na uszczuplenie narażono.

Inne niedokładności w zgłoszeniu, które się nie tyczą ilości alkoholu, karać należy karami porządkowymi od 4 do 200 K.

Zaniedbanie przepisane wykazania nabycia względnie uiszczenia opłaty uzupełniającej (dodatku lub równoważnika dodatku) podlega karze w cztero- do osmio-krotnej wysokości opłaty uzupełniającej od tej ilości alkoholu, którą zaniedbano wykazać.

Bliższe postanowienia co do obliczania i poboru opłaty uzupełniającej wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 13.

Z przychodu, który przyniesie opłata uzupełniająca (§. 12 w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i na zasadzie ustaw krajowych jednocześnie wydanych także w innych królestwach i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych pobierana, przypada funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem taka kwota częściowa, jaka wypadnie według stopy procentowej w §. 9. ustanowionej z zastrzeżeniem, ażeby do funduszu krajowego wpłynęła za płyny wysokowe pędzone stosownie do §. 12 L. 3 od opłaty uzupełniającej uwolnione, ta opłata w całości a za płyny wysokowe pędzone opłacie uzupełniającej w kwocie tylko 14 h. podlegające, kwota częściowa po 6 h. od stopnia hektolitrowego alkoholu.

§. 14.

Ustawa niniejsza obowiązuje na razie od 1. stycznia 1901 do 31. grudnia 1909.

Gdyby jednak w ciągu tego okresu przyznano funduszowi krajowemu z zasobów państwa oprócz zasiłku należącego mu się według artykułów IX, X, XII i XIII postanowień wprowadczych do ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 sumę, która by dorównywała średniej wysokości kwot rocznych funduszowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na zasadzie ustawy niniejszej za bezpośrednio poprzedzające trzy lata kalendarzowe przypadających lub tę średnią wysokość przewyższała, ustawa niniejsza utraci moc swoją już od chwili, w której udzielanie takiego zasiłku się rozpocznie.

§. 15.

Postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. i r. kr. Nr. 93 o poborze opłat konsumcyjnych krajowych, o ile tyczą się poboru opłat konsumcyjnych od płynów wysokowych pędzonych, tracą moc swoją z dniem 31. grudnia 1900.

§. 16.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Uwagi objaśniające

do

projektu ustawy o zaprowadzeniu dodatku do państwowego podatku od wódki.

Jednocześnie z przedłoženiami tyczącemi się odnowienia ugody ekonomicznej z Węgrami w roku 1898 wniesionemi, które między innemi miały na celu znaczne podwyższenie podatku od piwa i wódki, przedstawił Rząd Izbie poselskiej projekt do ustawy, w którym proponowano przekazanie funduszom krajowym królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa w stosunku, który w owej ustawie miał być ustanowiony kwoty najmniej 10·5 milionów złotych rocznie pod warunkiem zrzeczenia się istniejących samoistnych opłat krajowych od piwa i wódki. Ponieważ projektowane podwyższenia podatków nie przyszły do skutku, upadło również zamierzone przekazanie na rzecz funduszów krajowych. Rząd jednak nie zaniechał myśli przyjsicia z pomocą funduszom krajowym, które prawie bez wyjątku gwałtownie potrzebują zasiłku i usiłował inną drogą osiągnąć cel w rzeczonym projekcie ustawy wytknięty. W tym celu, ponieważ przysporzenie krajom znaczniejszego dochodu, przynajmniej obecnie, byłoby możebne tylko na polu podatków konsumcyjnych a przede wszystkim na polu podatku od wódki, postanowił Rząd nadać krajom prawo udziału w tem opodatkowaniu, które dotychczas bezspornie i wyłącznie zastrzeżone było na potrzeby państwa, ale oczywiście tylko pod tym warunkiem, że uchylone zostaną istniejące obecnie w wielu krajach samoistne krajowe opłaty konsumcyjne od wódki, które w obrocie niezmiernie dotkliwie dają się uczuwać, a jednak stosunkowo mały tylko przynoszą dochód. Ze względu na istotę podatku od wódki jako podatku konsumcyjnego od przedmiotu — możnaby powiedzieć — nader ruchliwego musiano od początku przyjąć za zasadę, że projektowany w formie pobierania dodatku udział krajów w państwowem opodatkowaniu wódki tylko tak można pojmować, że dodatek ten będzie pobierany w tej samej wysokości i w taki sam sposób we wszystkich królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa i że udział poszczególnych funduszów krajowych w dochodzie z tego dodatku wymierzany będzie zasadniczo w stosunku konsumcji wódki.

Wymiarowi projektowanego udziału krajów w opodatkowaniu wódki musiano oczywiście zakreślić ze względu na finanse państwa granicę nieprzekraczalną i za taką przyjęto od początku stopę wspólną po 20 halerzy od litra alkoholu.

Te myśli zasadnicze były przedmiotem konferencji naczelników samorządnych administracji krajowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, która na zaproszenie Rządu odbyła się w Wiedniu w listopadzie 1899 i zyskały na niej wszechstronną aprobatę, wskutek czego przystąpiono najprzód do naszkicowania projektu ustawy uchwalić się mającej przez wszystkie reprezentacje krajowe i szkic ten przesłano wszystkim Wydziałom krajowym do objawienia zdania.

Nie udało się osiągnąć od razu jednomyślności wszystkich wydziałów krajowych, czego zresztą można było oczekiwać ze względu na zawilość przedmiotu a po części także na zbieg interesów w grę wchodzących.

Ten bowiem wymiar nieprzekraczalny zaprowadzić się mającego dodatku, ograniczony — jak wspomniano — ze względów na finanse państwa, nie wystarczy wszystkim tym krajom, które obecnie pobierają samodzielnie opłatę konsumcyjną od wódki, na zapewnienie dotychczasowego czystego dochodu z tej opłaty a wskutek tego zarządy tych krajów, które w razie zaprowadzenia dodatku pod warunkiem uchylenia dotychczasowej opłaty konsumcyjnej poniosłyby uszczerbek w przychodach, odpowiedziały odmownie, zarazem jednak podały inne wnioski do przeprowadzenia akcji w taki sposób, iżby także i te kraje mogły na nią się zgodzić.

W celu przewyciężenia trudności, które powstały z powodu odmownych odpowiedzi kilku wydziałów krajowych, odbyła się ponownie dnia 25. czerwca 1900 narada naczelników samorządnych administracji krajowych, z której wynikło, że sejmy tych krajów, którym prawdopodobny udział roczny w dochodzie z dodatku co najmniej nie zastąpi zupełnie dochodu z dotychczasowej opłaty krajowej od wódki, uchwalą zaprowadzenie dodatku, dzielić się mającego w stosunku konsumcyi pewnie tylko w takim razie, jeżeli kraje te przez zabezpieczenie im prawa dalszego samodzielnego poboru opłaty krajowej od wódki zostaną ochronione od rzeczywistego uszczerbku w dochodach.

W obec tego stanu rzeczy postanowił Rząd rzec się co do wzmiankowanych przypadków wyjątkowych wymaganego z początku od reprezentacji krajowych wzajemnego świadczenia i przynajmniej na razie zezwolić na dalszy pobór obok dodatku samoistnych opłat krajowych oczywiście odpowiednio znizonych.

Tą ofiarą, którą ponieść nie było z pewnością dla Rządu rzeczą łatwą, usunięta została ostatnia przeszkoda, jaką akcyja napotkała w okresie przygotowawczym i teraz jest rzeczą sejmów dokonać jednomyślnością swoją dzieła wielkiej wagi mającego utorować drogę do ostatecznego uporządkowania stosunków w gospodarstwach królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Szczegółowe postanowienia niniejszego projektu ustawy urządzają pobór dodatku odpowiednio do jego pojęcia łącznie z poborem państwowego podatku od wódki, tak, że dodatek płacony być ma w ogóle jednocześnie w taki sam sposób jak podatek państwowy, bez względów na to, czy wódka przeznaczona jest na konsumcyę w tym kraju, w którym pobiera się od niej podatek państwowy i zarazem dodatek czy w innym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. Gdy bowiem poszczególne fundusze krajowe nie mają dostawać z dochodów, jakie przynosić będzie dodatek we wszystkich krajach pobierany, kwot wpływających bezpośrednio do rządowych urzędów poborczych na obszarze poszczególnych krajów, lecz — jak już wyżej nadmieniono — będą miały udział w dochodzie z dodatku w stosunku do konsumcyi wódki, przeto sposób opłacania dodatku nie ma żadnego znaczenia dla interesów finansowych funduszu krajowego.

Co do poboru dodatku zamieścić musiano w projekcie kilka postanowień szczegółowych z tego powodu, że należy mieć na względzie, aby wódka wysyłana po opłaceniu podatku rządowego do krajów korony węgierskiej jakoteż do krajów Bośni i Hercegowiny nie była dodatkiem obciążona i odwrotnie, żeby na wódkę, która z rzeczonych krajów, po opłaceniu tam podatku przychodzi do obszaru królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, nałożony był równoważnik dorównywający wysokości dodatku. Uregulowanie tej kwestyi nie następuje trudności o tyle, że obrót opodatkowanej wódki pomiędzy poszczególnymi grupami krajów obszaru cłowego austriacko-węgierskiego podlega już kontroli uorganizowanej od 1. września 1894 przez zaprowadzenie tak zwanego postępowania przechodowego.

Stopa procentowa w §. 9 ustanowiona przedstawiająca roczny udział funduszu krajowego w czystym dochodzie z dodatku pobieranego we wszystkich królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, odpowiada stosunkowi rocznej konsumcyi wódki w każdym kraju do konsumcyi wódki we wszystkich krajach, do obliczenia zaś tego stosunku wzięto — jak to widać z dołączonej tabeli — największą ilość konsumcyi każdego kraju z lat 1896 aż do 1899 włącznie. Cyfry konsumcyi podano dla braku urzędowej statystyki obrotu, podług wyniku badań przez urzędy skarbowe już od wielu lat czynionych, pod tym jednak względem potrzebną była korektura co do cyfr konsumcyi tych krajów, w których wódka albo wcale nie, albo tylko w bardzo małej

ilości jest wyrabiana, wskutek czego konsumpcję pokrywa się głównie dowozem z innych krajów. Miano tu na uwadze, że dowóz, zwłaszcza o ile odbywa się w ilościach względnie małych, wykazany został na podstawie wyniku badań w wymiarze nieco za małym, przeto w porozumieniu z uczestnikami konferencji z dnia 25. czerwca 1900 cyfry konsumpcji rzeźzonych krajów podwyższono ryczałtowo o pięć %. Co do Tyrolu — w innych krajach nie było tego objawu — ilość wódki odpowiadająca dochodowi z opłaty krajowej dotychczas samodzielnie pobieranej, okazała się w porównaniu z konsumpcją obliczoną przez urzędy skarbowe nawet po doliczeniu pięćdośmiu procentowego dodatku nieco większą, przeto dla tego kraju wstawiono w rachunek tę wyższą ilość konsumpcji.

Ponieważ jednak z natury rzeczy konsumpcja wódki w poszczególnych krajach nie jest stała i na przyszłe lata nie można jej ani w przybliżeniu w liczbach wyrazić a interes wszechstronny nakazuje trzymać się zasady podziału dochodów z dodatku, przeto stopa procentowa w §. 9 ustanowiona obowiązująca ma tylko za trzy lata, po każdym zaś trzech latach stosunek podziału poddawany będzie co do wszystkich krajów rewizji, w którym to celu stosownie do postanowienia §. 10 projektu urządzona być ma kontrola nad obrotem wódki nie zbyt zresztą uciążliwa.

Prawdopodobny czysty dochód z dodatku zaprowadzić się mającego we wszystkich krajach, przyjmując proponowaną stopę po 20. h. od litra alkoholu, można preliminować w przybliżeniu na 19,200.000 K. rocznie, z której to sumy dostawałby się funduszowi krajowemu na podstawie uwzględnionego w projekcie stosunku podziału w pierwszym trzechleciu po wejściu ustawy w wykonanie udział roczny podany w dołączonej tabeli (kolumna 8).

Pobór opłaty uzupełniającej od zapasu wódki istniejącego w dniu 1. stycznia 1901 jest potrzebny nie tylko dlatego, że gdyby jej nie zaprowadzono, to wskutek nagromadzenia wielkich zapasów bezpośrednio przed zaprowadzeniem dodatku zmniejszyłby się dochód z dodatku, lecz nakazuje go także wzgląd na potrzebę jednostajności w opodatkowaniu; opodatkowanie uzupełniające jest więc koniecznym uzupełnieniem dodatku zaprowadzić się mającego a przeto dochód z niego może być dzielony tylko w ten sposób, jak sam dodatek, to jest w stosunku konsumpcji.

Nakoniec jeszcze słów kilka co do postanowień zawartych w §. 14 a dotyczących się czasokresu.

Finansów krajowych nie można żadną miarą porządkować ciągle przez oddawanie na to bez systemu, po kawałku części dochoda z podatków stałych i niestałych. Do tego potrzeba raczej, co wszakże tylko powoli dałoby się osiągnąć, rozwoju organicznego i rozdzielenia według pewnej zasady źródeł zasilających, któremi państwo i kraje mogą wspólnie rozporządzać. Ażeby takiego przyszłego rozwoju organicznego nie tamować przez utrwalenie środków ową akcją wprowadzających, bez czasowego ograniczenia już od razu w tej formie, która w chwilowym położeniu okazuje się na początek najwłaściwszą, trzeba przede wszystkim postanowić, że termin, w którym pobór dodatku ma ustać, schodzi się z terminem ustania zasiłków należących się krajom na mocy artykułów IX aż do XIII postanowień wprowadzających do ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220; zarazem jednak nie należy wykluczać możliwości wcześniejszego uchylecia dodatku do podatku od wódki, jeżeliby wskutek stopniowego rozwoju finansów państwa i krajów zmiana w podziale źródeł, któremi państwo i kraje wspólnie rozporządzają, okazała się potrzebną lub pożądaną jeszcze przed rokiem 1909.

rozdziaku sumy 19,200.000 Koron między Królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane w stosunku konsumpcyj wódki.

K r a j	Konsumpcya wódki w roku				Przeło naj- większa kon- sumpcya ro- czna w okre- sie 1896 aż do 1899	Do tego podwyż- szenie 3 procen- towo dla krajów, które wódki nie wyrabiają lub tylko jej mają wyrabiać	Czyni ra- zem (ko- lumna 5 i 6)	Koron		19,200.000 Koron rozdzielone w stosunku konsumpcyj wykazanej w kol. 7.
	1896	1897	1898	1899				8	9	
	H e k t o l i t r ó w a l k o h o l u							wyrażone w procentach		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
Austria poniżej Anizy	112.269	113.264	115.892	113.461	115.892	—	115.892	2,171.298	11.3088	
Austria powyżej Anizy	8.253	9.382	8.882	7.759	9.382	469	9.851	184.564	0.9613	
Salzburg	5.825	4.348	4.223	4.162	5.825	291	6.116	114.586	0.5968	
Styrya	29.992	32.687	33.498	32.989	33.498	1.675	35.173	658.985	3.4322	
Karyntya	22.046	23.491	24.726	26.117	26.117	1.306	27.423	513.784	2.6760	
Kraina	13.385	15.433	14.415	16.444	16.444	822	17.266	323.488	1.6848	
Gorycya i Gradyaska	2.888	3.011	3.049	3.320	3.320	166	3.486	65.312	0.3402	
Istrya	2.860	2.980	2.245	3.298	3.298	165	3.463	64.881	0.3379	
Tryest z okragiem	4.369	4.075	3.550	4.817	4.817	241	5.058	94.764	0.4936	
Dalmacya	5.391	4.152	4.219	3.230	5.391	270	5.661	106.062	0.5524	
Tyrol	17.941	20.137	21.721	21.339	21.721	1.086	24.539*	459.751	2.3945	
Vorarlberg	2.072	2.144	2.232	2.284	2.284	114	2.398	44.928	0.2340	
Czechy	186.327	200.703	202.026	202.455	202.455	—	202.455	3,793.101	19.7557	
Morawia	165.408	165.356	162.800	169.882	169.882	—	169.882	3,182.829	16.5772	
Śląsk	53.690	47.319	57.145	53.857	57.145	—	57.145	1,070.642	5.5763	
Galicja	297.051	298.748	284.343	305.088	305.088	—	305.088	5,715.984	29.7708	
Bukowina	33.659	33.775	33.821	33.895	33.895	—	33.895	635.041	3.3075	
Suma	963.426	981.006	978.787	1,004.397	1,016.454	6.605	1,024.791	19,200.000	100	

* Tu podaje się konsumpcję z roku 1899 wykazaną przez Wydział krajowy tyrolski w ilości 25,018 hl. alkoholu z potrąceniem ilości alkoholu przy-
padającej na wyrób wódki uwolnionej od podatku a wynoszącej 479 h.

